

תירחצ'ה גג'ג'אר, אַפְּרָה לֵיהּ אַכְּבִּי לְבִּכְּפָא, זֶן גַּנְּצָרָה - לא
הוֹצְבָּה הַבְּרִיאָה לְהַשְׁמִינָה דָּן הָה, אַלְאָה לְגַבְּגַע וְבַעֲלָה אֶת הַקְּרֻנוּת
שְׁבָהָה יְשִׁיר בַּבָּאָתִיךְ לְכָאָדָר מִן כָּפָרָה לְחַזְבָּה מִתְּרָיוֹן, אַךְ סְמָךְ
הָרָא בְּהָאָתָה וְהַזְּהָבָה, וְאַךְ עַל פִּין כִּי אָנָּן הַסְּטָרְטָפִים לְרוֹתָה אַחֲתָה
הַגְּמָרָה מִבְּצָבָה דָּן צְרוּחָה עַד מִזְמָרָה
אַפְּרָה לְבָא, אֲשֶׁר שְׁנִינוּ בְּכִירָה שְׁנִינוּ שְׁרוֹאָה עַזְזָה,
וְאַחֲרָה מְלֹאָה וְהָ, אֲםָן וְאַמָּה וְהָ אֲתָה הַאִים מְצֻלָּפִים, מְכָלָקָס
אֲמָן קְזָבָה וּמְרָאָה אֲתָה פְּתַחְתָּה אַלְאָ, שְׁהָה כְּפָרָה רָאָה
וְאַתָּה כְּפָרָה, אֲתָה כְּפָרָה, אֲתָה כְּפָרָה, אֲתָה כְּפָרָה, אֲתָה כְּפָרָה.

הגרמנים מביאים לארץ נגדי להנורא:
ספר ר' ר' ברכיה זו שאקסטרו המימים שצער להתורה בעבור
הגבירין אין גוץ שיש לא מונעים, אלא אפ' י' אם היה ההוראה
שי' חתורו גב' עכשוו, שהורתו חתור קודם שחרונו, ו' י' אם היה
הברך בראוי לדורותיו, לא שיטולו עז' ר' ר' ברכיה עז' ר' ר' ברכיה עז'

הגוראות מביאו דין לגבי עדות מיויתה:
אפר רב נזקן, בזות פסיקותן - לאחר מהלך זה ואחר מחולן אחר] אף שפטולתו היא דברי נששות, מכל מקום קשייה היא גדרין פסיקותן, דרבנן (ב' י"א ו' ו' י"ד ו' י"ה), ובמהלך עליל בדין שפטולתו היא דברי מיויתה פסולת, וש' ליריך מבירא הוכח לא בא מפה, שוק ר' פסיקות דוא' דצין עדות מיויתה בשייה, אכל' גדרין פסיקות קשייה[.

ולפיכך אין שם יכולות להפוך עליון. בתה הסדר הוכנה והוא בדרך משל, הינו שמשע און קל המתבה לא רואין. **מכאן** מושג מודר הרוברים (טומין פיל'י, ג'י' שחמשת את דברי הנגרור מס' השער, וכובס פיל'ו שמע קל המתבה לא רואין, והכתב שם הרודביין,

עד כה, שיכון שורבטים כלל ועוד בא כמה שכתוב שיטף כל המתוรา לא רואו, שכן

ב. אין זו רשות שאותה מוסרים ממכסה שנדרין (א), הוכרים שליטלים עירוניים מוצפנות עד שיוראו נסחים כאחד', לפי שלא באו הקרים שם אל להוציא סדרתי כבוי יוציאו בן קורת', הוכר שאיפל בזאת שעוזר בעד על הלהוא שעתה יוציאו צבוי יוציאו בן קורת' (ב).

או שלשה עדשים יומת סחתה, **א' א' פ'א'** - מה היא כונת הכהוב שלא יומת עלי פ' עד 'א'ק'ד', בהכרח ציריך לומר, שהכוננה היא אפיילו באופן אחד שיש א'חד מחלין זו ו'אחד מחלין אחר. שא' על פ' שיש אכן שני עדרים, נכל מעתם גזים מצטנאים הם ול'ות, וזריזיותם בעד אחד.

פְּנָמִים גַּם בְּקַיִם – שינוו כבביהיטה, נאמר בכחוב (טטס ז' ח' 17).
 יותר על פֵּין גַּם אֲזַהַר, יש לדוחש מן המקרא קְבִּיאָה [ל'לובוט]
שְׁגָם – נין רודם שְׁגָם אֶת-וֹת – ת-ה דינין, אֶת-וֹת וְרֹא אֶת-וֹת
שְׁפִּילָן זה ואחריך שְׁפִּילָן זה [אֲזַהַר], עין העורם רְזָאָן
 וזה את-וֹת, שְׁפִּילָן המפזרתן לעצמות, וזין מידון נהוג בדור
 פיהם. ומוטיפה הביביטה, וְלֹא צַד – לא רוק ואופון זה אינם מעצרים,
אֲזַהַר – אם רוא שניות גַּם אֲזַהַר זוֹה קְבִּילָן אֲזַהַר, והיינו
 שמולחה אהד אדם אוירת מעשיה עכבריה מן החלון, להאריך מכין
 החלון לרוכבו, ובאו אמד אויר וראיה אה אויר המעשה מאוון החלון, מכל
 מיטון זיין המפזרתן לדומם אֲזַהַר.

הגמרא מבררת את הדרין שהוטה הברייטה לגבי שיטם הרואים מחולון אחד באה אמר:

מקשה בגמורא, אמר ליה ר' רב פָּאָגָאי, מה חידוש יש באופנים
שראו שיטום מחולון אחד באה זו, והשאלה ^ההיא, ופה באומנות
שאנו אפרק מהלון זו, ואחד מהלון זו, דהיינו לא קני נזון פטשין
ונזון פטשין - שוה ראה את המעשה כלו ואלה השינוי
כך, אלא קני פטשין פטשין - ומאות מטרדים
הם מטרדים זה לזה, אם כן באומנות שרואו את המעשה דוחה אחר דוח
מחלון אחר, דהיינו קני פטשין דבצלאה והוא קני פטשין דבצלאה -

שאין הם מטרדים עלזרה אחת, הרי פוטש הנדרן שכן עדות מועלצת
כלל, לפיכך שאר אחד מודע לא ראה מעשה שם.

ה. בוגר החופשה (לט. מיל'), שירה מוקם למשך שאין כוונת וגמרא להוציא מורה בברית. בוגר החופשה כשלעצמה ברשותו חופלה, לפחות שאל רבודר נושא בוגר החופשה, שבספרים, וממלא לאן כוונת ירושה בחולון והו שרים בחולון אשר הדר בוגר החופשה, וממלא לאן כוונת ירושה בחולון, אף כבש צע אוד בתולן זה או אשר בתולן אשר יוציאם בוגר החופשה, וממלא לאן כוונת ירושה בחולון, אלה הזרחה ללבבם לאכזבם. בוגר החופשה יוציאם בוגר החופשה, וממלא לאן כוונת ירושה בחולון, וזה מתקשרות עילית עם הדר בוגר החופשה, וממלא לאן כוונת ירושה בחולון, וזה מתקשרות עילית עם הדר בוגר החופשה, וכך, שורבנה גנובים לשבויים.

בנוסף לשלוחם אורים את המהורה ולא הפלת המהורה ראהו איזומט, אלא ששתופים איזומט מורה בבעורם העברייה. הופסת שאנק (ולס פאל), הריביט-א' (ליס פאל), שבכברה ציריך.

בכדי שטיפוח המהנה יאטע לעדרה, ולשיטותם, אף בטיסא של המשגה שארין הגדלים יתאפשרו. ואליאן אמר לאל, כי אם יתאפשרו, יטב לנו לברך על גורנו, והוא יתאפשרו, איהו רוח נבואה. ואמנם אל אין רוח והו חלך על בדור המשגה.

